

OBSAH.

(Soupis článkův.)

	Strana
Předmluva	5

I.

1. Sv. Augustin přeje Vavřincovi dar pravé moudrosti	15
2. Moudrostí člověka jest zbožnost	15
3. Bohu máme sloužiti věrou, nadějí a láskou	16
4. Otázky Vavřincovy a odpovědi Augustinovy	16
5. Odpovědi dále se rozvinují	17
6. Co má Rukověť obsahovati?	17

II.

7. Nejpotřebnější věci vyjadřují se apoštolským vyznáním víry a modlitbou Páně	18
8. Rozdíl mezi věrou, nadějí a láskou a jejich vzájemný poměr	18

III.

9. Co stačí křesťanu věděti?	19
10. Co Bůh nejvýš dobrý stvořil, jest vše dobré	20
11. Bůh i ze zlého působí dobré; zlé jest jen ujmou dobrého	20

IV.

12. Všecky věci jsou dobré, ač jsou porušitelné; zlého není leč v dobrém	21
13. Není zlého leč tam, kde jest dobré	21
14. Dobré i zlé může býti v jedné a téže věci	22
15. Jak třeba rozuměti slovům Krista Pána Mat. 7, 18.	24

V.

16. Znáti příčiny věcí kdy jest ke spáse prospěšné a kdy neprospěšné	24
17. Co jest blud a je-li každý blud škodný a hříšný?	25

VI.

18. Každá lež jest hříchem; některá lehčím, jiná těžším. (Proti Priscilianistům.)	26
19. Blud škodí někdy více, někdy méně, ale vždycky jest zlem	28

VII.

20. Každý blud není hříchem 29
 21. Blud není vždy hříchem, ale vždycky je zlem 30
 22. Každá lež jest hříchem 31

VIII.

23. Příčinou dobrých věcí jest Bůh, zlých pak vůle tvorův 32
 24. Další příčiny zlého 33
 25. Jaké tresty přisoudil Bůh andělům, jaké lidem 33
 26. Hřích v ráji stal se spolu se zlou žádostivostí dědičným pro všechno potomstvo 33
 27. Stav člověčenstva po hříchu Adamově; náprava jeho jest dilem milosti Boží 34

IX.

28. Andělé, kteří se Bohu nezprotivili, byli v dobrém utvrzeni 35
 29. Místo padlých andělů zaujme napravená část člověčenstva 35
 30. Lidské pokolení nemůže se napravit vlastními zásluhami. V jakém smyslu pozbylo svobodné vůle 36
 31. Víra i dobré skutky jsou z daru Božího 37
 32. Bůh v nás působí chtění i vykonání 37

X.

33. Lidé jsou od přirozenosti syny hněvu; proto mají potřebí usmíření s Bohem 39
 34. Kristus při narození svém vzal na se celou přirozenost lidskou . . . 39
 35. Ježíš Kristus jest i Bůh i člověk 40

XI.

36. Velikolepě se ukazuje milost Boží v tom, že lidská přirozenost Kristova uvedena ve spojení s přirozeností božskou 41
 37. Milost zjevna i v narození Kristově 42

XII.

38. Kristus narodil se z Ducha sv. ne jako z otce, z Marie Panny však jako z matky 42
 39. Neříká se všemu syn, co se z někoho rodí 43
 40. Kristovo narození z Ducha svatého vysvětluje se tak, že se člověčenství Páně stala přirozenou i milost, kterouž se Duch sv. označuje 44

XIII.

41. Kristus hříchu prostý učiněn byl za nás hříchem 44
 42. Kdo zemřel hříchu, může se koupelí křtu sv. obroditi k životu novému 45
 43. Ve křtu sv. umírá hříchu jak novorozeně, tak stařec 45
 44. Jedním hříchem, jemuž odumřiti máme, rozumí se všechny hříchy vůbec 46

Strana

45. Ve hřichu Adamově zahrnuty jsou četné druhy hříchův 46
 46. Zdá se, že zasahuje děti nejen hřích prarodičů, nýbrž i hřichy vlastních rodičův 47
 47. Těžko jest rozhodnouti, zatěžují-li potomka také hřichy jiných předkův 47

XIV.

48. Jeden hřích dědičný mohl býti zahlazen jen jedním prostředníkem: Ježíšem Kristem 48
 49. Křest Janův neobrozoval. Kristus dal se jím pokřtiti z pokory. Účel křtu i smrti Páně 48
 50. Kristem shlazují se všechny hřichy 49
 51. Po rodu jsou všickni hodni odsouzení; obrodem se z něho vyproštuje 49
 52. Křest jest vypodobení smrti a vzkříšení Páně 49
 53. Kristův kříž, pohřeb, zmrtvýchvstání, nanebevstoupení, zasednutí na pravici Boha Otce vypodobňují život křesťanský 51
 54. To neplatí o druhém příchodu s nebe a o soudu, protože jsou to věci budoucí 51
 55. Kterak si můžeme vykládati, že budou souzeni živi i mrtví 51

XV.

56. Ve vyznání víry klade se učení o církvi až po Duchu sv., jenž přináleží k nejsv. Trojici jako Bůh. Božství jeho dovozuje se z toho, že má chrám, jímž jsou věřící 52
 57. O církvi, kteráž jest v nebi 53
 58. Anděl tvoří společnost nebeskou. Jsou-li mezi nimi rozdíly a jaké asi? 53
 59. Těžko jest rozhodnouti, jaká to byla těla, v nichž se andělé zjevovali 54

XVI.

60. Když se satan proměňuje v anděla světla, kdy jest klam ten bez nebezpečí, kdy jest nebezpečný, a jak se tu zachovati 55
 61. Vykoupení prospělo obojí církvi: pozemské napřed, potom i nebeské 55
 62. Kterak se v Kristu všechny věci napravují 56
 63. Kterak pokoj nebeský převyšuje všeliký smysl 56

XVII.

64. Žádný věk lidský se nevyjímá z odpuštění hříchův 57
 65. Církev odpouští kajícím hřichy jakkoli veliké 58
 66. Ač se hřichy odpouštějí, tresty časné nicméně zůstávají 58

XVIII.

67. Kdo sice věří, avšak věrou, která nepůsobí skrze lásku, nemůže býti spasen 59
 68. Jak třeba rozuměti výroku o spasení skrze oheň 60
 69. Jest uvěřitelné, že jest i na onom světě očistec pro některé věřící, ne však pro ty, kteří byli velikými hříšníky a příslušně se nekáli . 61

XIX.

70. Nenapraví-li se život, neprospívají ani almužny 62
 71. Za hříchy všední dostičiní každodenní modlitba 63
 72. Jest mnoho druhův almužen, které napomáhají k odpuštění hříchův 63
 73. Odpuštění nepřítelům jest největší almužna 64
 74. Kdo neodpouští ani prosícím, tomu také nebude odpuštěno 64

XX.

75. Poskvrněným a nevěřícím není nic čistého, byť i hojné almužny
 dávali 65
 76. Fariseové opominuli dáti nejprve sobě almužnu duchovní 66
 77. Kdo chce dáti sobě almužnu tak, aby mu bylo vše čisté, musí duše
 své nenáviděti podle světa a milovati ji podle Boha 67

XXI.

78. Ledaco jest hřích, co se podle úsudku lidského hříchem býti nezdá 67
 79. V posuzování velikosti hříchu se můžeme snadno zmýlití 69
 80. O témž dáte 70

XXII.

81. Dvě jest příčin hříchů: nevědomost a slabost 70
 82. Potřeba milosti k pokání 72
 83. Pohrdati darem pokání jest hřích proti Duchu svatému 72

XXIII.

84. O vzkříšení těla 72
 85. Zdali i nedonošenci budou vzkříšeni? 73
 86. Každý, kdo živ byl a zemřel, bude účasten vzkříšení 73
 87. O zmrtvýchvstání na svět příšlých nestvůr 74
 88. Bůh jest mocný, aby tělo po smrti jakkoli zeřené znovu upravil
 a duši oživil 74
 89. Z čeho tělo dříve se skládalo, z toho bude znova utvořeno, a to
 důstojně 74
 90. Dřívější vlastní podoba vyskytne se při vzkříšení zase; ostatní snad
 bude u všech stejné, leč důstojné 75
 91. Jaká budou těla svatých při vzkříšení? 76
 92. O zmrtvýchvstání zavržených 77
 93. Tresty zavržených jsou pro hřích a podle hříchův 77

XXIV.

94. Tehdy poznají svatí, co jim přinesla milost 78
 95. Nevyzpytatelné soudy Boží, o kterých nyní jen věříme, tehdáž
 v světle uvidíme 78
 96. Dobře činí Bůh, i když dopouští zlé 79
 97. Vůle Boží hledí ke spáse všech. Může-li jí vůle lidská zbraňovati? 80

XXV.

98. Bez nespravedlnosti se Bůh nad jedněmi smilovává, nad druhými
 pak se nesmilovává 81

99. Jako se Bůh z milosrdenství smilovává, tak zase ne bezprávně zatvrzuje 83

XXVI.

100. At lidé činí, co Bůh chce nebo co nechce, naposledy se přece vždy děje vůle Boží 84
 101. Mnohdy činí lidé vůlí zlou, co Bůh chce vůlí dobrou 85
 102. Vůle Boží nemůže býti přemožena; jest vždy spravedlivá, a proto nikdy zlá 86

XXVII.

103. Jak třeba rozuměti výroku: „Bůh chce, aby všickni lidé spaseni byli“ (I. Tim. 2, 4.)? 86

XXVIII.

104. Bůh předvídaje hřích člověka ustanovil se na tom, že zlé, které člověk učiní, obrátí v dobré 88
 105. Moci nehřešiti jest nižší, nemoci hřešiti vyšší stav svobodné vůle; jako moci neumřiti jest nižší stav nesmrtnosti proti vyššímu: nemoci umřiti 89
 106. Jako k udržení života nestačí jen vůle, tak i k zachování spravedlnosti musí vůli podporovati milost Boží 90
 107. Život věčný jest sice mzdou, leč i milostí Boží. Vůle Boží vždy se děje, buď skrze člověka neb o něm 90
 108. Jen z Boha jest všecka spása naše 91

XXIX.

109. Kde se nalézají duše po smrti až do vzkříšení těl? 92
 110. Kdy a jak prospívají duším zemřelých oběti oltáře a almužny v církvi konané 92
 111. Po skončeném soudu povstanou obě obce: jedna Kristova, druhá ďáblova. V čem se budou obě lišiti? 93
 112. Tresty zavržených jsou věčné 93
 113. Jako věčná jest smrt zavržených, tak věčný jest život svatých . . 94

XXX.

114. Doufati máme jen v Boha, a proto se máme modliti 95
 115. O sedmi prosbách v modlitbě Páně u sv. Matouše 95
 116. Sv. Lukáš uvádí jen pět proseb 96

XXXI.

117. O lásce, která jest větší než víra a naděje, a která jest darem Ducha sv. 96
 118. Stav člověka ve čtyřech obdobích: před zákonem, pod zákonem, v milosti a v plném a dokonalém pokoji 97

	Strana
119. Milost obrodu zjednává člověku v každém období všestranného odpuštění	99
120. Kdo se obrodil, tomu ani smrt neuškodí	100
XXXII.	
121. Cíl a konec všech přikázání jest láska	100
XXXIII.	
122. Uzavření spisu	102

